

عنوان مقاله:

اصالت و سنت در معماری ایرانی

محل انتشار:

همایش ملی معماری و شهرسازی بومی ایران (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

وحید حاتمیان

عبدالوهاب فریدونی

علی نیازی

مهدی شریفی

خلاصه مقاله:

در این نوشتار، به مفهوم و فلسفه وجودی واژه «اصالت» در معماری ایرانی و جایگاه آن در معماری ایرانی پرداخته شده و مبانی نظری و حکمت آن از دیدگاه فلسفه و مبانی نظری مورد بررسی قرار گرفته است، تفسیر کلمه سنت از لحاظ لغوی و ماهوی و مفهوم آن در اسلام بررسی و تحلیل شده است. سپس مورد بررسی قرار گرفتن نظام فضایی و همچنین ساختار معماری ایرانی در چگونه شکل گرفتن فضاهای زیستی در این مقاله شایان ذکر می باشد. نظام فضایی به عنوان حلقه واسط بین وجه ملموس و غیر ملموس معماری، سازمان یافتگی و الگوی فضایی بوده، که باید و نباید های الگوی زندگی رافراهم می سازد. این نظام چیزی فراتر از عملکرد گرایي را به ذهن القاء میکند. نظام فضایی معماری ایرانی انواع وساختارهای سه گانه داشته است. که شامل سلسله مراتب مفهومی، مرکزی و محوری بوده است و دارای ساختار جهت گیری، مرکز گرایي و محوریت عمودی است. در معماری سنتی باتوجه به ساختار نظام فضایی، معماردر پی خلق فضایی پویا، ملموس و قابل درک که پویایی خود را از ساختار نظام فضایی وام دارد. که از این رهگذر همواره معرف هویتی ویژه برای آدمیان بوده که همواره حجاب از رخسار حقایق و رازهای هستی بر میدارد. همواره معماری سنتی سرآمد هنر اسلامی به مدد این نظام فضایی، جهت بوجود آوردن حس حضوردر فضا و غنای اصالتش بیش از هر عنصر کالبدی دیگر انسان را به حس حضوردر فضا دعوت می نماید

کلمات کلیدی:

اصالت، سنت، معماری ایرانی، نظام فضایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/544892>

